

*Hadnagy József*

## Csillagszerver

Az mondják, az emberi agy kapacitása fölér ezernyolcszáz komputerével, s azt is mondják, unokáink vagy azok unokái majd összedrótózzák a maximálisra turbózott biológiai komputereket, és olyanok lesznek, mint Isten, mindenütt jelenvalók, mindent látók, sose lankadók, sose fáradók, sose alvók, sose álmodók, halhatatlanok...

Nem irigylem azokat az unokákat. Ha az agy ilyen alacsony kihasználtsági fokon is mellőzi a szívet mint a felsőbb szerv üzemelését zavaró ölebet, csontokat dobálgat oda neki a hétköznapi és hovatovább az ünnepnapok monitorja alá is, csak kussoljon, ne ugasson, fogja be száját,

mi lesz akkor?

Mi lesz a testtel, amíg az agy, mint monitor az asztallapon, a világ összes agyával összekötve éjt nappá téve azon fáradozik, hogy a végtelen lehetőségek okozta végtelen bajokat megoldja – ül a fej alatt, s a végtelen naptárát lapozza, hogy melyik szorosnak, földrésznek, csillagnak mikor van név- és születésnapja, nehogy a sok agyból összegyűrt isten valamelyik fertálya megsértődjön, s mulasztás esetén esetleg az egész kozmosz összedőljön?

Hogy irigylen a régi véneket, asszonyokat, férfiakat,  
fiúkat, lányokat, akik nem akartak istenné válni,  
beérték egy mosollyal, nevetéssel, egy jó ebéddel,  
jót és rosszat Istentől vettek, mint mező a napsütést  
és jégverést, egymással akartak egyenlők lenni,  
nem Istennel, tisztelték és szerették, mint tisztes  
parasztcsalád apraja-nagyja a nehéz munkából  
hazatérő házurat: ha szeme villámlott, hangja  
mennydörgött, mint zivatarban a madarak, hallgattak,  
s azt álmodták, hogy reggelre kiderül...

Álmodni jó. Álomban teremt az agy. Megistenül. Ami jó és  
szép ezen a világon, az álmodó agy hozta létre. Az agy, amely  
a teremtésben megfáradt Isten ráncaiba álmodja magát,  
hogy ne hulljanak vissza az éjszakába a reggelek... Milyen  
gyönyörű volna ez a világ, ha nem volnának álmhekkerek...  
De vannak. És porig égnek a tűzfalak...

Azt mondják, a mitológiai istenek irigyelték a föld fiait  
halandóságuk miatt, a föld fiai meg istenek akarnak lenni.  
Kezdték a gyakornokságot saját sorsuk fölött, s elég rosszul  
sikerült... Aztán már segédeként egymás fölött csiszolták  
isteni adottságaikat... Ez is olyan jól ment, mint a karikacsapás  
csapás és karika nélkül... Következett a tanulás következő,  
már haladónak mondható fokozata, az országok fölötti istenkedés,  
s olyan jól csinálták, hogy lett belőle jó néhány világégés...  
Most már nem elég a föld, beköszöntött az egyetemi fokozat,  
a világegyetem trónjára pályáznak, Isten helyére...

Ősz van. Isten jár a fák között, s a fák aranyat szórnak lábai elé...

Még csak az kellene, hogy az összes eleme összekapcsolódva föltöltse magát  
egy csillagszerverre, s onnan meg lefuttassa magát ide... Nincs az a tűzfal,  
az a vírusirtó, ami megvédhetné a hekkerektől: eltűnne az ősz, el az évszakok,  
eltűnne az ember, lefagyna a mindenség, s Isten kezdhethetné előlről  
a teremtést a szibériainál ezernyolcszázszor nagyobb hidegben...

Siess, Uram, Jézus, mert ezek megelőznek!